

temporada
alta →

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

PAU MATAS NOGUÉ i ORIOL PLA SOLINA

GOLA

El Canal · Temporada Alta

15 de novembre, a les 20.00h

16 de novembre, a les 16.30h i a les 20h

Teatre Nacional de Catalunya

Del 28 de novembre al 22 de desembre

www.temporada-alta.com

Un festival de **Bitò** amb el suport de:

**Tot m'ho inspira el pànic.
Més que pànic, tinc.
Tinc un encongiment.
I gola. Tanta o més gola.
Gola que, del pànic, en fa
raó de ser.**

Pau Matas Nogué i Oriol Pla Solina
#GOLA

Fitxa artística

Creació i direcció: Pau Matas Nogué i Oriol Pla Solina

Col·laboració en la dramatúrgia: Jordi Oriol

Ajudant de direcció: Gina Aspa Miralta

Intèrpret: Oriol Pla

Escenografia i vestuari: Sílvia Delagneau

Il·luminació: Ana Rovira

Composició musical, espai sonor i música en directe:

Pau Matas

Disseny de so: Damien Bazin

Cap tècnic: Àngel Puertas

Coordinació tècnica: AP7 Projectectes tècnics

Ajudant d'escenografia i vestuari: Oriol Corral

Acompanyament i producció artística: Clàudia Flores

Treball de moviment: Guillermo Weickert

Treball de pallasso: Carolin Obin

Assessorament musical: Marc Sastre

Assessora en psicologia per al desenvolupament dramàtic:

Berta Clavera

Treball de veu: Mariona Castillo

Programadors: Ventura López Kalász / Jordi Salvadó

Creació pròtesis: May Effects (Pablo Perona, Lucía Solana i Maríà Marrugat)

Confecció vestuari: Javier Navas i Oleg Pankin

Assessorament actoral: Martí Solé

Agraïments: Albert Rovira, Cèlia Rovira, Diana Pla, Joaquin Herrera, Marjorie Astruch, Neus Nogué, Nur Rovira, Núria Solina, Pau Miró, Quimet Pla, Nicole Blanc.

Producció executiva: Andrea Cuevas Garrido i Clàudia Flores

Una producció de **Temporada Alta** i el **Teatre Nacional de Catalunya**, amb la col·laboració del **Teatre Sagarra de Santa Coloma de Gramanet**.

Dels mateixos creadors: *Travy* (TA23)

TEATRE

CLOWN

SEGELL TEMPORADA ALTA

ESTRENA ABSOLUTA

Informació pràctica TNC

Col·loqui moderat per Marta Marín-Dòmine (13/12/24)

Funció accessible (12/12/24)

Funcions subtitulades en anglès (30/11/24 i 7,14 i 21/12/24)

<https://www.tnc.cat/>

Sinopsi

No para, no para. Vol assaborir-ho tot. I salta, superficialment, per sobre les coses. No siguis egoista. Quina vergonya. Tapa't la boca que se't veuen les dents. Es va fer petit, petit... i ara és un expert en complaure a tothom. Aprofitant-ne els beneficis, és clar. Un hàbil arlequí. Mira'l, salta d'aquí cap allà evitant, d'aquesta manera, parar un moment i observar tot el que l'envolta. Ell és feliç en la fantasia. Balla perquè ja no recorda qui és. Ningú ho recorda. Ara ja només s'esforça per a què el mirin. No hi pot fer més. No para, no para. Aconseguir ser vist, encara que sigui oferint una pobra imatge, l'allibera de la torturant tirania de la insignificança.

PARAULES DELS CREADORS

Presentació

La idea de parlar de la gola neix de la necessitat de posar èmfasi en allò que ens corromp. Tenim la sensació que vivim en una societat que no confia ni en el poder, ni en els bancs i governs que el gestionen. De portes enfora, tothom diu que actua de la millor manera, ningú assumeix errors; però el vici i l'avarícia es colen per tot arreu. Ara, les societats són cada cop més desiguals i la situació climàtica és alarmant. Tot i així, la gola segueix engolint-t'ho tot. Sembla que res ni ningú pugui aturar-se.

De la mateixa manera, mirem el nostre entorn i veiem un consum compulsiu d'emocions. De fet, també ho identifiquem en nosaltres. Aparentment, mirem el món i sembla que hi hagi de tot. Que el banquet que ens ofereix sigui inabordable, sobreexcitat i insensible al dolor. Però mentre som a la recerca de la plenitud i de la felicitat perpètua, la salut mental empitjora i sembla que mai toqui fons.

Considerem que les xarxes socials són un dels portals de la gola. Ens pertorben, ens fan testimonis del gaudi (real o inventat) dels altres: èxits assolits, viatges, feines apassionants, cases precioses. S'impulsa la cursa per ser el que no som, la pulsio per engolir sense digerir tot allò que pugui oferir-nos la vida.

La gola ens corromp. En el seu sentit més explícit, menjar des de la gola és sinònim d'assaborir sense digerir. En un sentit més ampli vol dir agafar, del món, només els aspectes excitants i gustosos, i sobretot rebutjar i fugir amb facilitat de tot allò que fa mal. Evitem el contacte amb la sensació de buidesa omplint-nos la boca de plaers i estímuls; una imatge de la gola literal i metafòrica.

Per a nosaltres, la gola també és allò que impedeix qualsevol canvi; s'evita la rebel·lió però arriba la metamorfosi. Quan la gola col·lapsa l'individu, aquest es transforma i deixa pas a l'animalitat, a la bèstia, al bufó. No es pot sortir de la gola engolint el seu remei. És així com un mateix es crea el seu propi laberint, tractant de fugir d'on no es pot escapar, condemnat a caure contínuament a la mateixa trampa. Com un titella que no es veu els fils. La gola en la seva màxima expressió és el retrat de la bogeria, de la ignorància, de la ceguera, de l'estupidesa humana.

Sortir d'aquest laberint passa per deixar-se travessar pel buit. Quan un està immers per la gola constant oblida la importància d'acceptar-nos en la nostra naturalesa. Cal aturar-se, superar la por, els parany, el pànic, la necessitat constant d'una resposta. I per això és difícil, mentre no parem d'engolir, trobar les paraules adequades per comunicar-nos. És la tragèdia del clown.

Metodologia de treball i línies de recerca

Aquest projecte desenvolupa sis grans línies de recerca:

LA VEU:

Per fugir de la paraula com a centre. Com a llenguatge universal, com a empremta de l'ànima humana, com a missatge que traspassa la raó, que expressa sense explicar, que juga, que transita a través del cos de l'interpret per omplir l'abisme de l'escena i el públic.

L'SLAPSTICK:

Com a cos-titella, com a hilarant metàfora de l'ésser ignorant, sense poder de voluntat, inofensiva davant de la impecable realitat que no pot veure. Es tomba, es regira, cau i es torça, ressona per les parets del laberint sense veure'n les dimensions. Ensopega amb la mateixa pedra. Torna a caure a la trampa. Avança fent tombarelles.

EL CLOWN:

El clown desperta el riure cruel. El riure de "jo sé què és el que estàs fent malament i tu no". És el riure's de la desgràcia de l'altre. El clown és l'únic capaç de fer-te riure per no plorar. És el ridícul desvestit. La humanitat més pura i més destructora.

EL BUFÓ:

Si l'espectador es riu del clown el bufó es riu de l'espectador. És el Diògenes, el cinisme fruit de la veritat més escatològica de la vida. És el que posa davant de tothom la veritat, la que fa mal. La que ningú vol dir perquè ningú la vol escoltar. Destapa la mediocritat i la hipocresia. Es revela alegrement. És la bèstia lliure de por. És l'encarregat de recordar-li al Rei etern la seva inevitable mortalitat. Il·lumina amb la seva torxa les parts més lúgubres, més fosques. Més ben dit les incendia.

LA PERFORMANCE:

Com a present més radical. Si potser és en el teatre on la gent busca una mica de veritat, una mica de present, serà el cos performatiu l'encarregat d'aterrar aquests desitjos. És l'acte, l'acció i la seva conseqüència lliure d'artifici, és el risc, el sacrifici, la petita mort. Un espai que és travessat per un cos. Un cos que és travessat per una acció. Una relació -performer i observador- que és travessada per un present.

LA PROGRESSIÓ:

Per abordar tot allò -sons, escenes, espais, moviments- que està delimitat i

classificat de determinades maneres (disciplines, gèneres, clixés...), però que en realitat no té límits i podria mutar contínuament. La progressió ens interessa com a motor constant, com a metàfora de la gola que no pot parar d'engolir.

Aquests camps de recerca, combinats amb una investigació sobre el concepte de gola, són els que ens han de permetre desenvolupar un univers sobre el qual oferir Gola. Són camps que demanen treballar des de l'assaig, la repetició i la recerca ininterrompuda. La creació d'una dramatúrgia des de la sala d'assaig, i no des de l'ordinador o el cos estàtic, és vital i inherent a la proposta. Gola pertany al territori de la possibilitat i del desig, i no al dels objectius prefixats o al de l'especulació tossuda.

Pau Matas Nogué

CREACIÓ, DIRECCIÓ I MÚSICA

Dramaturg, músic, dissenyador de so, graduat en Comunicació Audiovisual a la UPF i en guitarra clàssica al CMMB.

Com a dramaturg, ha co-escrit *Odisseus* juntament amb Oriol i Quimet Pla (Sala Beckett, 2016). També co-escrit amb Oriol Pla *Travy* (Teatre Lliure, 2018), projecte que va ser guardonat amb el premi de la Crítica 2018 com a "Millor espectacle de petit format". D'altra banda, ha co-escrit amb Lali Álvarez *Tha Tzpar (L'espera)* estrenada a Fira Tàrrrega 2018. Com a dramaturgista, col·labora amb Clàudia Serrahima, amb qui ha estrenat dos espectacles d'objectes, *No sabem res del camp* i *Arribo a mitja tarda*. En el camp audiovisual, treballa en la ideació i el guió per a videoclips amb la productora Asimètric Films.

El camp sonor i musical li ha permès tenir un altre vincle amb les arts escèniques. Durant els últims sis anys, ha creat dissenys de so i bandes musicals permanentment, estrenant una quarantena d'espectacles com *Ragazzo*, *Barcelona (contra la paret)*, *La Calavera de Connemara*, *Una lluita constant*, *Desplaçament Variable*, *Reiseführer*, *Una*, *La Mala Diccio* o *Terra Baixa*, cosa que li ha permès col·laborar amb artistes com Lali Álvarez, Carlota Subirós, Quim Bigas, Xavier Albertí, Jordi Oriol, Roger Bernat, Pablo Rosal, Ferran Dordal, Ana Rovira i Carlos Marquerie.

Actualment, coordina un dels dossiers de la revista (*Pausa.*) sobre la creació contemporània d'espais sonors; treballa en la creació de dissenys de so i bandes sonores per a diversos espectacles; avança en la creació d'un projecte escènic musical i en un altre d'escènic audiovisual; i està escrivint dos textos dramàtics.

Oriol Pla

CREACIÓ, DIRECCIÓ I INTERPRETACIÓ

Va començar en el món del teatre amb la companyia familiar, Teatre Tot Terreny, a l'edat de 6 anys amb espectacles de carrer i de creació juntament amb la seva germana Diana, sota la direcció del seu pare Quimet Pla i amb la complicitat escènica i escenogràfica de la seva mare Núria Solina. Influint familiarment pel Circ i l'escola de Lecoq, s'interessa pel Clown, la música, el mim, l'acrobàcia, la dansa, el circ i l'escriptura teatral, formant-se en alguns cursos però sobretot de manera autodidacta.

Des de ben jove que combina la creació teatral i la interpretació, ja sigui al teatre, a la televisió o al cinema.

En el teatre treballa com a creador (*Be God Is; Ragazzo; Odisseus*), com a ajudant de direcció (*Malnascuts; Mammón* (HBO); *A Tocar!* (Grec)), i com a actor (*Santa Joana dels Escorxadors; Jo Mai; Ragazzo; La Calavera de Connemara; Falaise*). A treballat amb Àlex Rigola, Iván Morales, Lali Álvarez, Iago Pericot i Baró d'Evel, entre d'altres.

En el món de l'audiovisual a treballat a la televisió i al cinema des dels 11 anys. A destacar treballs amb Agustí Villaronga, Cesc Gay, Mariano Barroso i Jaime Rosales tant en papers protagonistes com secundaris cosa que li ha permès treballar amb actors i actrius com Ricardo Darín, Martin Freeman, Nathalie Poza, Nora Navas, Karra Elejalde i Irene Escolar.

S'estrena com a director amb *Travy* (2018), co-escrita amb Pau Matas i produïda pel Teatre Lliure pel qual reben el Premi de la Crítica a millor espectacle de Petit Format. Actualment està de gira amb l'espectacle de circ contemporani *Falaise* de Baró d'Evel, en la seva gira internacional, feina que combina amb el cinema i la gira de *Travy* produïda per Bitò.

Un festival de **Bitò** amb el suport de:

Patró:

Patrocinadors

Mitjans patrocinadors:

Més informació i venda d'entrades:

www.temporada-alta.com